

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΕΣ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΑ. ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥΣ, ΝΙΠΤΟΥΝ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ... (Φέβρουάριος 2006)

Συγγραφέας: ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΙΟΠΑΝΟΣ

Η πρόσφατη απόφαση (09-01-2006) της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία ουσιαστικά υποχρεώνει την Ελλάδα να καλλιεργήσει -χωρίς περιορισμούς- 17 ποικιλίες γενετικώς τροποποιημένου (μεταλλαγμένου) καλαμποκιού της εταιρείας Monsanto (MON810), φέρνει για μία ακόμη φορά στην επιφάνεια τη συζήτηση για τα μεταλλαγμένα στην παγκόσμια γεωργία και τα τρόφιμα. Είναι γνωστό ότι η Ελλάδα, τον Ιούνιο του 1999, πρωτοστάτησε και πέτυχε στο Συμβούλιο Υπουργών Περιβάλλοντος της Ευρωπαϊκής Ένωσης το de facto moratorium που απαγόρευε την καλλιέργεια μεταλλαγμένων με απόλυτο τρόπο και χωρίς εξαίρεση και παρεκκλίσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Αυτό βέβαια δεν έγινε τότε γιατί ξαφνικά οι 15 χώρες της Ευρώπης «επέστρεψαν» στον τρόπο σκέψης του Μεσαίωνα και όρθωσαν τείχη στην πρόοδο, την επιστημονική έρευνα και την καινοτομία. Αντίθετα, ήταν γνωστά και απόλυτα αποδεκτά τα επιτεύγματα της επιστημονικής έρευνας στον τομέα της Βιοτεχνολογίας και της Μοριακής Βιολογίας και οι πολύ χρήσιμες για τον άνθρωπο εφαρμογές τους κυρίως στην Ιατρική.

Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο με τις εφαρμογές στη γεωργία που είχαν ξεκινήσει ήδη στις ΗΠΑ, τον Καναδά και την Αργεντινή υπό την πίεση λίγων αλλά ισχυρών πολυεθνικών εταιρειών που ήδη είχαν επενδύσει αρκετά δισεκατομμύρια δολάρια και ήθελαν να ελέγξουν κυριολεκτικά την παγκόσμια γεωργία.

Οι λόγοι που επέβαλαν στο Συμβούλιο Υπουργών Περιβάλλοντος την απόφαση για την απαγόρευση ήταν πολλοί και σημαντικοί, όπως:

1. Τα κενά και οι αδυναμίες της ευρωπαϊκής νομοθεσίας (οδηγία 90/220 της ΕΟΚ) κυρίως στην εκτίμηση του κινδύνου, την ανιχνευσιμότητα, τη σήμανση, τη χρονική διάρκεια έρευνας για πιθανές αρνητικές επιπτώσεις κ.λπ.
2. Η ανησυχία των Ευρωπαίων πολιτών, αλλά και της παγκόσμιας κοινής

γνώμης για τους κινδύνους στην υγεία και το φυσικό περιβάλλον.

3. Η ανάγκη τήρησης της αρχής της πρόληψης.

4. Οι επιφυλάξεις της μεγάλης πλειοψηφίας της επιστημονικής κοινότητας.

5. Ο διαφαινόμενος κίνδυνος για μελλοντική εξάρτηση των γεωργών και της γεωργίας από λίγες πολυεθνικές εταιρείες.

Μέχρι σήμερα, όλοι οι παραπάνω λόγοι που οδήγησαν στο moratorium εξακολουθούν να υφίστανται παρά τις κάποιες συμπληρώσεις στην ευρωπαϊκή νομοθεσία. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή όχι μόνο δεν παίρνει μέτρα για την προστασία των πολιτών της Ευρώπης και του φυσικού περιβάλλοντος αλλά έχει γίνει ο Δούρειος Ίππος των τριών πολυεθνικών υπό την αφόρητη πίεση της κυβέρνησης των ΗΠΑ.

Ενώ λοιπόν οι Ευρωπαίοι πολίτες με συντριπτική πλειοψηφία απαντούν αρνητικά στα μεταλλαγμένα (καλλιέργειες και τρόφιμα) λιγοστεύουν οι φωνές στα δύο Συμβούλια (Υπουργών Περιβάλλοντος και Γεωργίας) που μπορούν να ανατρέψουν τις αποφάσεις της Επιτροπής.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις μετά το 2001 λησμονούν την επιτυχία και τους επαίνους από τον κόσμο για το ευρωπαϊκό moratorium του 1999 και «στέκονται» με δειλία και περισσή υποκρισία και στα Συμβούλια των Υπουργών και την Επιτροπή. Επέλεξαν το ρόλο του Πόντιου Πιλάτου. Γνωρίζουν καλά τους μηχανισμούς λήψης των αποφάσεων στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την ανάγκη δημιουργίας και διατήρησης συμμαχιών με άλλες χώρες αλλά αδιαφορούν. Οι δικαιολογίες είναι εύκολες άμα χαθεί η «τσίπα». «Εμείς κάναμε ό,τι μπορούσαμε, αλλά δεν υπήρχε η απαιτούμενη πλειοψηφία», απαντούν μονότονα οι Υπουργοί Γεωργίας και Περιβάλλοντος. Κατά τ' άλλα αγωνιζόμαστε για τους αγρότες, για την υγεία των πολιτών και την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Οικολογία της Καθημερινής», τεύχος 41 (Φεβρουάριος 2006), σ. 48.